

1. Hi ha algun llibre que doni pautes als familiars sobre trastorns de conducta i suport conductual positiu?

Us he passat un dossier amb les qüestions més bàsiques sobre el suport conductual positiu de manera entenable.

Hi ha molta bibliografia concreta dels trastorns, però combinat amb el suport conductual positiu no n'hi ha.

2. Cas de 2 germanes bessones amb DI, una va a la psicòloga i l'altra també vol anar a la mateixa psicòloga. Ella ens diu que no pot visitar a les dues per qüestions d'ètica. És correcta aquesta resposta?

Sí, per tal de mantenir la privacitat de les dues, és millor que el professional que els atengui sigui diferent.

3. Com podem "arrancar-los" de les diferents pantalles (ordinador, mòbil, televisió, etc.) sense generar conflictes i aconseguir que en lloc de passar de l'una a l'altra poguessin descobrir aficions/desitjos que les puguin substituir i generar nous interessos. Com il·lusionar-los amb altres coses?

Cal indagar primer què els hi agrada. Això el que vol dir que cal oferir-los altres activitats o estímuls. Els pares som generadors d'oportunitats i oferir estímuls i activitats diferents farà que trobin allò que els agradi, i d'aquesta manera poder invertir el temps fora de les pantalles.

4. La meua filla té 31 anys, quan es troba a una persona necessita arreglar-li la roba, en lloc de donar la mà necessita donar ordres segons els seus paràmetres. Hem observat que això la tranquil·litza però que no és sempre ben acceptat o possible. S'ha minimitzat aquesta conducta i s'ha limitat només a la família. Pot arribar a ser un indicador del seu estat, inquietud, malestar. És possible que una conducta disruptiva no sempre s'hagi d'eliminar del tot?

Pel que em dius a primera vista, sembla que la teua filla té punts obsessius. Les obsessions es poden modificar, però formen part d'una estructura de personalitat, pel que si deixa de fer una obsessió serà només perquè en comença una altra. Per tant, és cert que les conductes disruptives no sempre s'han d'eliminar, cal com en aquest cas, buscar la manera de normalitzar-la i que això no li generi un malestar i sigui el més adaptada possible.

5. En l'àmbit laboral, quan hi ha una persona amb conductes puntuals intervenen a vegades més d'un educador, fent contencions, positives o negatives, molts diferents a la mateixa persona. Com podem fer per no incrementar el problema? Que intervingui només una persona?

En aquests casos funciona molt bé tenir un pla d'actuació, és a dir, unes pautes molt concretes per cada conducta, i que la intervenció sigui la mateixa per tots els educadors/es. Cal establir una pauta

d'intervenció que sapigueu que funciona, i que tot el personal intervingui de la mateixa manera. Per exemple: si després de la conducta cal reconduir a la persona en un espai diferent, assignar quin és aquest espai, quant de temps s'hi ha d'estar, qui fa l'acompanyament i quin és el missatge a donar. No deixar espais per a la improvisació. Tot ben delimitat i molt clar.

6. Com podem fer com a familiars per no sentir-nos "agobiats" en el moment de la conducta disruptiva? Com podem estar al màxim de tranquils? Que no ens afecti?

Això és molt difícil, no som robots. Som persones que sentim i vivim el que ens passa, ens preocupem pels nostres. Però si que podem buscar una manera de cercar certa pau pensant que ho fem el millor que podem, que l'ajudem i que l'acompanyem. D'altra banda, davant la sensació d'agobio, cal buscar allò individual que ens ajudi a diluir-lo (fer esport, cuinar, sortir a caminar, llegir,...cadascú el que li sigui com a via d'escapament).

7. ¿Qué estímulos se pueden ofrecer a un chico de 32 años con DI, hipoacusia severa y distimia desde hace muchos años? Si estoy pendiente se queja de que le trato como a un niño y cuando intento no estar pendiente me dice que paso de él y que no le importo. En mi casa en vez de "buenos días", la pregunta es ¿"de qué humor se ha levantado el niño"?

La estimulación sensorial suele ser un buen aliado. Valorar si la posibilidad de acercarnos a él desde esta perspectiva puede facilitarnos bienestar a ambos.

La edad, y el propio crecimiento personal provoca este tipo de reacciones, pero ir hacia el mundo adulto también forma parte de sus vidas, muchas veces con más dificultad de comprensión, y por eso hay que hacer este tipo de acompañamiento.

Comentaris

1. A mi hijo el trastorno de conducta se le reflejó más ya en 2o de básica porque también tiene lateralidad cruzada y dificultades en escrituras y tareas motrices..

Frente las frustraciones y ya cuando los niños empiezan a ser más conscientes de las dificultades que van teniendo aparacen las alteraciones de conducta. Aún así, siempre se pueden trabajar.

2. El trastorno de conducta puede ser hereditario y lo confunden con TDAH, mi hijo fue tratado primero como TDAH y luego pasó a trastorno de conducta opositor desafiante.

Suele pasar. Existen muchos síntomas parecidos entre diferentes trastornos, y muchas veces es difícil, sobretodo mientras son niños, ya que los diagnósticos se acaban confirmando cuando ya se ha entrado en la etapa adulta. Mientras son niños, pueden modificarse porque los síntomas van evolucionando.

3. Els reforçadors amb el menjar sempre tenen detractors i seguidors. S'ha de valorar cada cas i a vegades utilitzar-los com a darrer recurs. Segur que pot haver-hi altres tipus de reforçadors que funcionin.

És cert, es pot reforçar de moltes maneres, el més important és que aquest sigui un estímul prou potent per a la persona.